

Dengem

– Nevim Karahan · 17 Aralık 2012

Dengem

Mayına bastın, koptu kolum Dengemmiş Kapatıp ağzımı saklıyorum çığlıklarımı Amma Gözlerimi saklayacak yer kalmadı Islanan kirpiklerimi pencereye seriyorum Ağlama Kuruyacak yaralarımız Güneşi asacağım yatağının başına Ellerim kefensiz cesetler gibi yanı başımda Çaresizim Can! Ya gideceksin / ya / susacaksın/ Sormuyorum Birkaç yalan daha söyle Korkmuyorum de! Yalancı yüzümü okşayan rüzgârlar Saçlarım utanıyor Can! İçimde korkulardan ırmaklarım var Sor Ben / hiç / korkmuyorum! Geceyi sürdürdüm tırnaklarıma Toprağında intihar askerleri dolaşüyor Sana benzettim yüzümü Kendini yalnız hissetme /diye Herkes geçer diyor / geçmiyor Kuyu diplerine düşürüyorum Çölleşiyor umutlarım Yağmuru biriktiriyorum avuç içlerimde Beni birazcık seviyorsan, Yağacak mısın Can? Birazdan güneş doğar, uyandır beni kâbuslardan Balkonun kapısını aç, içeri al aydınlığı Yüzüne umut çal biraz Dudaklarına kahkaha sür Çay demle, yanında tost Denize karşı yapalım kahvaltımızı, yatma artık Birazdan ağırlar doğar batır gözlerin Ben bu karanlıklarda nasıl mutluluk yudumlarım Beni birazcık seviyorsan Işıkları yak Can!

Nevim Karahan